

Հուսիկ Արա

Անի

-Անհետացած ժողովրդի քաղաք է սա,-
թուրք գբոսավարն է՝
խոպոտ, հատու,
սկսում պատմությունը Անիի:
Ուշ չեն դարձնում,
սկանջ չեն կախում անթրաշ մեկնիչին,
հետաքրքրված դիտորդ չեն այստեղ ես՝
պատահական:

Կամարակապ դարպասից մտնում եմ ներս,
դիմացս գինանշանն է Բագրատունիների՝
հովազ թեթև վարզի մեջ,
փորված որմին:
Քայլում եմ պարիսպների երկարությամբ,
ելևէջով անհամաչափ բլուրների.
լո՞ւտ... չէ՛, խոսում եմ շշուկով ու փսփսում:

Այս քաղաքը կառուցած արքաների հիշողությունն եմ ես՝
վաղուց և արդեն 1000 տարի:
Ժամանակն է տեղավորվել
փշուրների ու ոտքերիս նեղ արանքում,
որ ավերել է ամեն բան,
բայց անկարող է կտրել կապը

տիրոջ և հողի:

Ամեն ընկած քար թրթռում է ավերիս տակ
և հոգուս մեջ է շնչում ,
հոսում է արյանս հետ ամեն ավերված սյուն
և բաբախում սրտիս պես:
Միայն տերը կարող է խոնարհվել
և հասնել իր անկած արժեքներին,
հավասարվել ու նույնանալ՝
ինչպես միս ու արյուն,
որ ես ու քաղաքն ենք հիմա՝
առանց ժամանակի:

Չեմ պատասխանում թուրք գրոսավարին,
որովհետև այս ավերակ ու խոնարհված
հագար ու մեկ եկեղեցիների քաղաքից
Աստծու հետ են խոսում միայն.
Ես ժառանգն եմ այս քաղաքը կառուցած արքաների,
հա՛յ եմ,
և իմ ժողովրդի քաղաքն է Անին:

-Տե՛ս, դիմացդ՝
Ախուրյանի ավին,
դրոշն է ծածանվում իմ պետության: